

Objawienie Jana

Biblia do czytania

Objawienie Jezusa Chrystusa, które dał mu Bóg, aby ukazać swoim sługom to, co ma się stać wkrótce, a on to ukazał i posłał przez swojego anioła swemu słudze Janowi, który poświadczył słowo Boże i świadectwo Jezusa Chrystusa, i wszystko, co widział. Błogosławiony ten, kto czyta, i ci, którzy słuchają słów tego proroctwa i zachowują to, co w nim jest napisane, bo czas jest bliski. Jan do siedmiu kościołów, które są w Azji. Łaska wam i pokój od tego, który jest i który był, i który ma przyjść, i od siedmiu Duchów, które są przed jego tronem, i od Jezusa Chrystusa, który jest wiernym świadkiem i pierworodnym z umarłych, i władcą królów ziemi. Temu, który nas umiłował i obmył nas z naszych grzechów swoją krwią, i uczynił nas królami i kapłanami dla Boga, swego Ojca, jemu chwała i moc na wieki wieków. Amen. Oto przychodzi z obłokami i ujrzy go wszelkie oko, także ci, którzy go przebili. I będą lamentować przed nim wszystkie plemiona ziemi. Tak, amen. Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, mówi Pan, który jest i który był, i który ma przyjść, Wszechmogący.

Wizja Chrystusa

Ja, Jan, który też jestem waszym bratem i współuczestnikiem w ucisku i królestwie oraz w cierpliwości Jezusa Chrystusa, byłem na wyspie zwanej Patmos z powodu słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa. Znalazłem się w zachwyceniu Ducha w dniu Pańskim i usłyszałem za sobą głos potężny jakby trąby, który mówił:

— Ja jestem Alfa i Omega, pierwszy i ostatni. Co widzisz, napisz w księdze i poślij do siedmiu kościołów, które są w Azji:

do Efezu, Smyrny, Pergamonu, Tiatyry, Sardes, Filadelfii i Laodycei.

I odwróciłem się, aby zobaczyć, co to za głos mówił do mnie. A gdy się odwróciłem, zobaczyłem siedem złotych świeczników. A pośród tych siedmiu świeczników kogoś podobnego do Syna Człowieczego, ubranego w długą szatę i przepasanego na piersi złotym pasem. Jego głowa i włosy były białe jak biała wełna, jak śnieg, a jego oczy jak płomień ognia. Jego stopy podobne do mosiądzu, jakby w piecu rozżarzonego, a jego głos jak szum wielu wód. W swej prawej ręce miał siedem gwiazd, a z jego ust wychodził ostry miecz obosieczny. Jego oblicze było jak słońce, gdy świeci w pełni swej mocy. Gdy go zobaczyłem, padłem do jego stóp jak martwy i położył na mnie swą prawą rękę, mówiąc mi:

— Nie bój się! Ja jestem pierwszy i ostatni, i jestem żywy, a byłem umarły. A oto żyję na wieki wieków i mam klucze piekła i śmierci. Napisz to, co widziałeś, i co jest, i co ma się stać potem. Tajemnica siedmiu gwiazd, które widziałeś w mojej prawej ręce i siedmiu złotych świeczników jest taka: siedem gwiazd to aniołowie siedmiu kościołów, a siedem świeczników, które widziałeś, to siedem kościołów.

List do zboru w Efezie

— Do anioła kościoła w Efezie napisz: To mówi ten, który trzyma siedem gwiazd w swojej prawej ręce, który się przechadza wśród siedmiu złotych świeczników: Znam twoje uczynki, twoją pracę i twoją cierpliwość i wiem, że nie możesz znieść złych i że poddałeś próbie tych, którzy nazywają się apostołami, a nimi nie są, i stwierdziłeś, że są kłamcami.

Wytrwałeś też i masz cierpliwość, i pracowałeś dla mego imienia, a nie ustałeś. Ale mam nieco przeciw tobie – że porzuciłeś swoją pierwszą miłość. Pamiętaj więc, skąd spadłeś, i pokutuj, i spełniaj pierwsze uczynki. A jeśli nie, przyjdę do ciebie szybko i ruszę twój świecznik z jego miejsca, jeśli nie będziesz pokutował. Ale masz tę zaletę, że nienawidzisz uczynków nikolaitów, których i ja nienawidzę.

Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów: „Temu, kto zwycięży, dam jeść z drzewa życia, które jest pośrodku rajy Boga”.

List do zboru w Smyrnie

— A do anioła kościoła w Smyrnie napisz: To mówi pierwszy i ostatni, który był umarły, a ożył: Znam twoje uczynki, ucisk i ubóstwo – lecz jesteś bogaty – i bluźnierstwo tych, którzy mówią, że są Żydami, a nimi nie są, ale są synagogą szatana. Nic się nie bój tego, co masz cierpieć. Oto diabeł wtrąci niektórych z was do więzienia, abyście byli doświadczeni, i będziecie znosić ucisk przez dziesięć dni. Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę życia.

Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów: „Ten, kto zwycięży, nie dozna szkody od drugiej śmierci”.

List do zboru w Pergamie

— A do anioła kościoła w Pergamonie napisz: To mówi ten, który ma ostry miecz obosieczny. Znam twoje uczynki i wiem, gdzie mieszkasz – tam, gdzie jest tron szatana – a trzymasz się mego imienia i nie wyparłeś się mojej wiary nawet w dniach, gdy Antypas, mój wierny świadek, został zabity u was, tam,

gdzie mieszka szatan. Ale mam nieco przeciwko tobie – że masz tam takich, którzy trzymają się nauki Balaama, który uczył Balaka, jak doprowadzić do upadku synów Izraela, żeby jedli ofiary składane bożkom i uprawiali nierząd. Podobnie masz i tych, którzy trzymają się nauki nikolaitów, czego nienawidzę. Pokutuj! A jeśli nie, przyjdę do ciebie szybko i będę walczył z nimi mieczem moich ust.

Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów:
„Temu, kto zwycięży, dam jeść z manny ukrytej i dam mu kamyk biały, a na kamyku wypisane nowe imię, którego nikt nie zna oprócz tego, który je otrzymuje”.

List do zboru w Tiatyrze

– A do anioła kościoła w Tiatyrze napisz: To mówi Syn Boży, który ma oczy jak płomień ognia, a jego stopy podobne są do mosiądzu: Znam twoje uczynki i miłość, i służbę, i wiarę, i twoją cierpliwość i twoje uczynki i wiem, że ostatnich rzeczy jest więcej niż pierwszych. Ale mam nieco przeciwko tobie – że kobiecie Jezabel, która nazywa siebie prorokinią, pozwalasz nauczać i zwodzić moje sługi, żeby uprawiali nierząd i jedli ofiary składane bożkom. I dałem jej czas, aby pokutowała za swego nierządu, ale nie pokutowała. Oto rzucę ją na łożo, a tych, którzy z nią cudzołożą, w ucisk wielki, jeśli nie będą pokutować ze swoich uczynków, a jej dzieci porażę śmiercią. I poznają wszystkie kościoły, że ja jestem tym, który bada nerki i serca. I oddam każdemu z was według waszych uczynków. Wam zaś i pozostałym w Tiatyrze, którzy nie mają tej nauki i którzy nie poznali – jak mówią – głębin szatana, oświadczam: Nie nałożę na was innego brzemienia. Trzymajcie się jednak

tego, co macie, aż przyjdę. Temu, kto zwycięży i zachowa aż do końca moje uczynki, dam władzę nad narodami. I będzie rządził nimi laską żelazną, jak naczynia gliniane będą skruszeni, jak i ja otrzymałem od mego Ojca. I dam mu gwiazdę poranną.

Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów.

List do zboru w Sardes

— A do anioła kościoła w Sardes napisz: To mówi ten, który ma siedem Duchów Boga i siedem gwiazd: Znam twoje uczynki, że masz imię, które mówi, że żyjesz, ale jesteś martwy. Bądź czujny i utwierdź, co pozostało, a co bliskie jest śmierci. Nie uznałem bowiem twoich uczynków za doskonale przed Bogiem. Pamiętaj zatem, jak otrzymałeś i usłyszałeś, i strzeż tego, i pokutuj. Jeśli więc czuwać nie będziesz, przyjdę do ciebie jak złodziej, a nie będziesz wiedział, o której godzinie przyjdę do ciebie. Lecz masz kilka osób w Sardes, które nie splamiły swoich szat. Będą chodzić ze mną w białych szatach, bo są godni. Kto zwycięży, będzie ubrany w białe szaty i nie wymażę jego imienia z księgi życia, lecz wyznam jego imię przed moim Ojcem i przed jego aniołami.

Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów.

List do zboru w Filadelfii

— A do anioła kościoła w Filadelfii napisz: To mówi Święty, Prawdziwy, ten, który ma klucz Dawida, ten, który otwiera i nikt nie zamknie, zamyka i nikt nie otworzy. Znam twoje uczynki. Oto postawiłem przed tobą otwarte drzwi, których nikt nie może zamknąć, bo choć masz niewielką moc, jednak

zachowałeś moje słowo i nie wyparłeś się mego imienia. Oto dam ci ludzi z synagogi szatana, którzy mówią, że są Żydami, a nimi nie są, lecz kłamią. Oto sprawię, że przyjdą i pokłonią się przed twoimi nogami, i poznają, że ja ciebie umiłowałem. Ponieważ zachowałeś słowo mojej cierpliwości, ja też zachowam cię od godziny próby, która przyjdzie na cały świat, aby doświadczyć mieszkańców ziemi. Oto przyjdę wkrótce, trzymaj to, co masz, aby nikt nie wziął twojej korony. Tego, kto zwycięży, uczynię filarem w świątyni mego Boga i już nie wyjdzie na zewnątrz. Napiszę też na nim imię mego Boga i nazwę miasta mego Boga, nowego Jeruzalem, które zstępuje z nieba od mego Boga, i moje nowe imię. Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów.

List do zboru w Laodycei

— A do anioła kościoła w Laodycei napisz: To mówi Amen, świadek wierny i prawdziwy, początek stworzenia Bożego: Znam twoje uczynki: nie jesteś ani zimny, ani gorący. Obyś był zimny albo gorący. A tak, ponieważ jesteś letni i ani zimny, ani gorący, wypluję cię z moich ust. Mówisz bowiem: „Jestem bogaty i wzbogaciłem się, i niczego nie potrzebuję”, a nie wiesz, że jesteś nędzny i pożałowania godny, biedny, ślepy i nagi. Radzę ci kupić u mnie złota w ogniu wypróbowanego, abyś się wzbogacił, i białe szaty, abyś się ubrał i żeby nie ujawniła się hańba twojej nagości, a swoje oczy namaść maścią, abyś widział. Ja wszystkich, których miłuję, strofuję i karzę. Bądź więc gorliwy i pokutuj. Oto stoję u drzwi i pukam. Jeśli ktoś usłyszy mój głos i otworzy drzwi, wejdę do niego i spożyję z nim wieczerzę, a on ze mną. Temu, kto zwycięży, dam zasiąść

ze mną na moim tronie, jak i ja zwyciężyłem i zasiadłem z moim Ojcem na jego tronie.

Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów.

Wizja nieba

Potem zobaczyłem, a oto drzwi były otwarte w niebie, a pierwszy głos, który słyszałem, jakby trąby mówiącej do mnie, powiedział:

— Wstąp tutaj, a pokażę ci, co się ma stać potem.

I zaraz znalazłem się w zachwyceniu ducha. A oto w niebie stał tron, a na tronie ktoś siedział. A ten, który siedział, podobny był z wyglądu do kamienia jaspisowego i karneolowego, a dokoła tronu była tęcza, podobna z wyglądu do szmaragdu. Wokoło tronu były dwadzieścia cztery trony. Na tronach widziałem siedzących dwudziestu czterech starszych ubranych w białe szaty, a na ich głowach złote korony. Z tronu wychodziły błyskawice, gromy i głosy, a przed tronem paliło się siedem ognistych pochodni, które są siedmioma Duchami Boga. Przed tronem było też morze szklane podobne do kryształu. A pośrodku tronu i wokoło tronu były cztery stworzenia pełne oczu z przodu i z tyłu. Pierwsze stworzenie podobne było do lwa, drugie stworzenie podobne do cielca, trzecie stworzenie miało twarz jakby ludzką, a czwarte stworzenie podobne było do lecącego orła. Każde zaś z tych czterech stworzeń miało po sześć skrzydeł dokoła, a wewnątrz były pełne oczu. I bez odpoczynku, dniem i nocą mówią:

— Święty, święty, święty, Pan Bóg Wszechmogący, ten, który był i który jest, i który ma przyjść.

A gdy stworzenia oddawały chwałę i cześć, i dziękczynienie zasiadającemu na tronie, żyjącemu na wieki wieków, upadło dwudziestu czterech starszych przed zasiadającym na tronie i oddało pokłon żyjącemu na wieki wieków, i rzucało swoje korony przed tronem, mówiąc:

— Godzien jesteś, Panie, wziąć chwałę i cześć, i moc, ponieważ ty stworzyłeś wszystko i z twojej woli trwa i zostało stworzone.

Wizja Baranka Bożego

I zobaczyłem w prawej ręce zasiadającego na tronie księgę zapisaną wewnątrz i na zewnątrz, opieczętowaną siedmioma pieczęciami. I zobaczyłem potężnego anioła wołającego donośnym głosem:

— Kto jest godny otworzyć księgę i rozwiązać jej pieczęcie?

Ale nikt w niebie ani na ziemi, ani pod ziemią nie mógł otworzyć księgi ani do niej zajrzeć. I bardzo płakałem, że nie znalazł się nikt godny, aby otworzyć i czytać księgę, i do niej zajrzeć. Wtedy jeden ze starszych powiedział do mnie:

— Nie płacz! Oto zwyciężył lew z pokolenia Judy, korzeń Dawida, aby otworzyć księgę i rozwiązać siedem jej pieczęci.

I zobaczyłem, a oto między tronem i czterema stworzeniami, i między starszymi stał Baranek jakby zabity, który miał siedem rogów i siedmioro oczu, które są siedmioma Duchami Boga posłanymi na całą ziemię. Wtedy on podszedł i wziął księgę z prawej ręki zasiadającego na tronie. A gdy wziął księgę, cztery stworzenia i dwudziestu czterech starszych upadło przed Barankiem, a każdy z nich miał harfę i złote czasze pełne wonności, którymi są modlitwy świętych. I śpiewali nową pieśń:

— Godzien jesteś wziąć księgę i otworzyć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś nas dla Boga przez swoją krew z każdego plemienia, języka, ludu i narodu. I uczyniłeś nas dla naszego Boga królami i kapłanami, i będziemy królować na ziemi.

Zobaczyłem też i usłyszałem głos wielu aniołów dokoła tronu i stworzeń, i starszych, a liczba ich wynosiła dziesięć tysięcy razy dziesięć tysięcy i tysiące tysięcy, mówiących donośnym głosem:

— Godzien jest Baranek zabity wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo.

A wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi, i pod ziemią, i w morzu, i wszystko, co w nich jest, słyszałem, jak mówiło:

— Zasiadającemu na tronie i Barankowi błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc na wieki wieków.

A cztery stworzenia mówiły:

— Amen.

A dwudziestu czterech starszych upadło i oddało pokłon żyjącemu na wieki wieków.

Otwarcie pieczęci

I zobaczyłem, gdy Baranek otworzył pierwszą z pieczęci, i usłyszałem pierwsze z czterech stworzeń mówiące jakby głosem gromu:

— Chodź i zobacz.

I zobaczyłem, a oto biały koń, ten zaś, który na nim siedział, miał łuk. I dano mu koronę, i wyruszył jako zwycięzca, żeby zwyciężać. A gdy otworzył drugą pieczęć, usłyszałem drugie stworzenie mówiące:

— Chodź i zobacz.

I wyszedł inny koń, rudy, a temu, który na nim siedział, pozwolono odebrać ziemi pokój, aby ludzie zabijali się nawzajem. I dano mu wielki miecz. A gdy otworzył trzecią pieczęć, usłyszałem trzecie stworzenie mówiące:

— Chodź i zobacz.

I zobaczyłem, a oto koń czarny, ten zaś, który na nim siedział, miał w swojej ręce wagę. I usłyszałem głos pośród czterech stworzeń mówiący:

— Miara pszenicy za grosz i trzy miary jęczmienia za grosz. A nie krzywdź oliwy i wina.

A gdy otworzył czwartą pieczęć, usłyszałem głos czwartego stworzenia mówiący:

— Chodź i zobacz.

I zobaczyłem, oto koń płowy, a temu, który na nim siedział, było na imię Śmierć, a Piekło szło za nim. I dano im władzę nad czwartą częścią ziemi, aby zabijali mieczem i głodem, i zarazą, i przez zwierzęta ziemi. A gdy otworzył piątą pieczęć, widziałem pod ołtarzem dusze zabitych z powodu słowa Bożego i świadectwa, które złożyli. I wołały donośnym głosem:

— Jak długo jeszcze, Panie święty i prawdziwy, nie będziesz sądził i nie pomścisz naszej krwi na mieszkańcach ziemi?

I dano każdemu z nich białą szatę, i powiedziano im, aby odpoczywali jeszcze przez krótki czas, aż dopełni się liczba ich współsług i braci, którzy mają zostać zabici jak i oni. I zobaczyłem, gdy otworzył szóstą pieczęć, a oto nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi i słońce stało się czarne jak włosiany wór, a księżyc stał się jak krew. Gwiazdy niebieskie spadły na ziemię, podobnie jak drzewo figowe zrzuca niedojrzałe figi, gdy potrząśnie nim gwałtowny wiatr. I niebo ustąpiło jak zwój

zrolowany, a każda góra i wyspa ruszyły się ze swoich miejsc. A królowie ziemscy i możnowładcy, i bogacze, i wodzowie, i mocarze, i każdy niewolnik, i każdy wolny ukryli się w jaskiniach i skałach górskich. I mówili do gór i skał:

— Padnijcie na nas i zakryjcie nas przed obliczem zasiadającego na tronie i przed gniewem Baranka, bo nadszedł wielki dzień jego gniewu. I któż może się ostać?

Opatrzanie pieczęciami stu czterdziestu czterech tysięcy

Potem zobaczyłem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, trzymających cztery wiatry ziemi, aby wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne drzewo. I zobaczyłem innego anioła wstępującego od wschodu słońca, który miał pieczęć Boga żywego i zawołał donośnym głosem do czterech aniołów, którym pozwolono wyrządzać szkodę ziemi i morzu:

— Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, dopóki nie opieczętujemy sług naszego Boga na ich czołach. I usłyszałem liczbę opieczętowanych:

— Sto czterdzieści cztery tysiące opieczętowanych ze wszystkich pokoleń synów Izraela: Z pokolenia Judy dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Rubena dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Gada dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Asera dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Neftalego dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Manassesesa dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Symeona dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Lewiego dwanaście tysięcy opieczętowanych, z pokolenia Issachara dwanaście tysięcy

opieczętowanych, z pokolenia Zabulona dwanaście tysięcy
opieczętowanych, z pokolenia Józefa dwanaście tysięcy
opieczętowanych, z pokolenia Beniamina dwanaście tysięcy
opieczętowanych.

Wizja zbawionych w niebie

Potem zobaczyłem, a oto wielki tłum, którego nikt nie mógł policzyć, z każdego narodu, plemienia, ludu i języka, który stał przed tronem i przed Barankiem ubrani w białe szaty, a palmy w ich rękach. I wołali donośnym głosem:

— Zbawienie naszemu Bogu, zasiadającemu na tronie i Barankowi.

A wszyscy aniołowie stali dokoła tronu i starszych, i czterech stworzeń, i upadli przed tronem na twarze, i oddali pokłon Bogu, mówiąc:

— Amen. Błogosławieństwo i chwała, i mądrość, i dziękczynienie, i cześć, i moc, i siła naszemu Bogu na wieki wieków. Amen.

A jeden ze starszych odezwał się do mnie tymi słowy:

— Kim są ci, którzy są ubrani w białe szaty i skąd przybyli?
Odpowiedziałem mu:

— Panie, ty wiesz.

I powiedział do mnie:

— To są ci, którzy przyszli z wielkiego ucisku i wyprali swoje szaty, i wybielili je we krwi Baranka. Dlatego są przed tronem Boga i służą mu we dnie i w nocy w jego świątyni, a zasiadający na tronie osłoni ich sobą jak namiotem. Nie zaznają już głodu ani pragnienia, nie porazi ich słońce ani żaden upał, ponieważ Baranek, który jest pośrodku tronu, będzie ich pasł i

poprowadzi ich do żywych źródeł wód, i otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu.

Głos siedmiu trąb

A gdy otworzył siódmą pieczęć, nastąpiła w niebie cisza na około pół godziny. I zobaczyłem siedmiu aniołów, którzy stoją przed Bogiem. I dano im siedem trąb. I przyszedł inny anioł, i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę. Dano mu wiele kadziel, aby je ofiarował z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który jest przed tronem. I dym kadziel z modlitwami świętych wzniósł się z ręki anioła przed Bogiem. Anioł zaś wziął kadzielnicę, napełnił ją ogniem z ołtarza i zrzucił na ziemię. I nastąpiły głosy i gromy, i błyskawice, i trzęsienie ziemi. A siedmiu aniołów, którzy mieli siedem trąb, przygotowało się, aby zatrąbić. I zatrąbił pierwszy anioł, i powstały grad i ogień zmieszane z krwią, i zrzuciono je na ziemię. I spłonęła trzecia część drzew, spłonęła też cała zielona trawa. I zatrąbił drugi anioł, i jakby wielka góra płonąca ogniem została wrzucona w morze, i trzecia część morza zamieniła się w krew. I zginęła w morzu trzecia część żywych stworzeń, i trzecia część statków uległa zniszczeniu. I zatrąbił trzeci anioł, i spadła z nieba wielka gwiazda, płonąca jak pochodnia, i spadła na trzecią część rzek i na źródła wód. A imię gwiazdy brzmi Piołun. I trzecia część wód zamieniła się w piołun, i wielu ludzi umarło od tych wód, bo stały się gorzkie. I zatrąbił czwarty anioł, i rażona została trzecia część słońca i trzecia część księżyca, i trzecia część gwiazd, tak że zaćmiła się trzecia ich część i dzień przez jedną trzecią swoją część nie jaśniał, podobnie i noc.

Trzykrotne „Biada”

I zobaczyłem, i usłyszałem jednego anioła lecącego środkiem nieba, który mówił donośnym głosem:

— Biada, biada, biada mieszkańcom ziemi z powodu pozostałych głosów trąb trzech aniołów, którzy mają zatrąbić. I zatrąbił piąty anioł, i zobaczyłem gwiazdę, która spadła z nieba na ziemię i dano jej klucz do studni otchłani. I otworzyła studnię otchłani, i wzbil się dym ze studni, jakby dym wielkiego pieca, a słońce i powietrze zaćmiły się od dymu studni. A z dymu wyszła szarańcza na ziemię i dano jej moc, jaką mają skorpiony ziemskie. I powiedziano jej, żeby nie wyrządzała szkody trawie na ziemi ani niczemu zielonemu, ani żadnemu drzewu, lecz tylko samym ludziom, którzy nie mają pieczęci Boga na czołach. I dano jej nakaz, aby ich nie zabijały, lecz dręczyły przez pięć miesięcy. A ich cierpienia były jak cierpienia zadane przez skorpiona, gdy ukąsi człowieka. I w owe dni ludzie będą szukać śmierci, lecz jej nie znajdą, i będą chcieli umrzeć, ale śmierć od nich ucieknie. A szarańcza z wyglądu była podobna do koni przygotowanych do boju, na ich głowach jakby korony podobne do złota, a ich twarze jakby twarze ludzkie. I miały włosy jakby włosy kobiece, a ich zęby były jak u lwów. Miały też pancerze jakby z żelaza, a szum ich skrzydeł jakby odgłos wielokonnych rydwanów pędzących do boju. I miały ogony podobne do skorpionów, a żądła były w ich ogonach. I dano im moc wyrządzania ludziom szkody przez pięć miesięcy. Mają nad sobą króla, anioła otchłani, którego imię po hebrajsku brzmi Abaddon, a po grecku Apollyon. Jedno „biada” minęło, a oto jeszcze dwa „biada” potem nadchodzą. I zatrąbił szósty anioł, i usłyszałem jeden głos od

czterech rogów złotego ołtarza, który jest przed Bogiem, mówiący do szóstego anioła, który miał trąbę:

– Uwolnij czterech aniołów związanych nad wielką rzeką Eufrat.

I zostali uwolnieni czterej aniołowie, przygotowani na godzinę, na dzień, na miesiąc i na rok, aby zabić trzecią część ludzi. A liczba wojsk konnych wynosiła dwieście milionów, bo usłyszałem ich liczbę. I tak zobaczyłem w widzeniu konie i tych, którzy na nich siedzieli, mających pancerze barwy ognia, hiacyntu i siarki. A głowy koni były jak głowy lwów, a z ich pysków wychodził ogień, dym i siarka. A od tych trzech plag została zabita trzecia część ludzi, od ognia, dymu i siarki, które wychodziły z ich pysków. Moc bowiem tych koni jest w ich pyskach i w ogonach, bo ich ogony są podobne do węży, które mają głowy i nimi wyrządzają szkody. A pozostali ludzie, którzy nie zostali zabici przez te plagi, nie pokutowali od uczynków swoich rąk, tak by nie oddawać pokłonu demonom i bożkom złotym, srebrnym, miedzianym, kamiennym i drewnianym, które nie mogą ani widzieć, ani słyszeć, ani chodzić. I nie pokutowali od swoich morderstw ani od swoich czarów, ani od swego nierządu, ani od swoich kradzieży.

Wizja wielkiego anioła z książeczką wyroków

I zobaczyłem innego potężnego anioła, zstępującego z nieba, ubranego w obłok, nad jego głową była tęcza, jego twarz jak słońce, a jego nogi jak słupy ognia. W swojej ręce miał otwartą książeczkę. I postawił prawą nogę na morzu, a lewą na ziemi. I zawołał donośnym głosem, tak jak ryczy lew. A gdy zawołał, siedem gromów odezwało się swoimi głosami. A gdy siedem

gromów przemówiło swoimi głosami, zabrałem się do pisania, lecz usłyszałem głos z nieba, który mówił do mnie:

— Zapieczętuj to, co mówiło siedem gromów, i nie pisz tego.

A anioł, którego widziałem stojącego na morzu i na ziemi, podniósł swoją rękę ku niebu, i przysiągł na tego, który żyje na wieki wieków, który stworzył niebo i to, co w nim jest, i ziemię i to, co na niej, i morze, i to, co w nim, że czasu już nie będzie, lecz w dniach głosu siódmego anioła, gdy zacznie trąbić, dokona się tajemnica Boga, jak to oznajmił swoim sługom, prorokom. A głos, który usłyszałem z nieba, znowu przemówił do mnie:

— Idź, weź tę otwartą księżeczkę, która jest w ręce anioła stojącego na morzu i na ziemi.

Podszedłem więc do anioła i powiedziałem mu:

— Daj mi tę księżeczkę.

I powiedział do mnie:

— Weź ją i zjedz, a spowoduje gorycz w twoim brzuchu, lecz w twoich ustach będzie słodka jak miód.

I wziąłem księżeczkę z ręki anioła i zjadłem ją, a była w moich ustach słodka jak miód. Lecz gdy ją zjadłem, mój brzuch napełnił się goryczą. I powiedział do mnie:

— Musisz znowu prorokować przed wieloma ludami, narodami, językami i królami.

Dwaj świadkowie

I dano mi trzcinę podobną do pręta. I stanął anioł, mówiąc:

— Wstań i zmierz świątynię Boga i ołtarz oraz tych, którzy w niej oddają pokłon. Lecz dziedziniec zewnętrzny świątyni wyłącz i nie mierz go, gdyż został dany poganom. I będą deptać

święte miasto przez czterdzieści dwa miesiące. I dam władzę dwóm moim świadkom, którzy będą prorokować przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni ubrani w wory. Oni są dwoma drzewami oliwnymi i dwoma świecznikami, które stoją przed Bogiem ziemi. A gdy ktoś chce ich skrzywdzić, ogień wychodzi z ich ust i pożera ich wrogów. Jeśli więc ktoś chciałby ich skrzywdzić, w ten sposób musi być zabity. Oni mają władzę zamknąć niebo, aby nie padał deszcz za dni ich prorokowania, i mają władzę nad wodami, aby je zamieniać w krew i porazić ziemię wszelkimi plagami, ilekroć zechcą. A gdy dopełnią swojego świadectwa, bestia, która wychodzi z otchłani, stoczy z nimi walkę i zwycięży ich, i zabije ich. A ich zwłoki będą leżeć na ulicy wielkiego miasta, które duchowo nazywa się Sodomą i Egiptem, gdzie też nasz Pan został ukrzyżowany. I wielu spośród ludów, plemion, języków i narodów będzie patrzeć na ich zwłoki przez trzy i pół dnia i nie pozwolą złożyć ich zwłok do grobu. A mieszkańcy ziemi będą się cieszyć i radować z ich powodu. I będą sobie nawzajem posyłać podarunki, bo ci dwaj prorocy dręczyli mieszkańców ziemi.

A po trzech i pół dnia duch życia od Boga wszedł w nich i stanęli na nogach, a wielki strach padł na tych, którzy na nich patrzyli. Potem usłyszeli donośny głos z nieba mówiący:

— Wstąp tutaj.

I wstąpili do nieba w obłoku, a ich nieprzyjaciele patrzyli na nich. W tej godzinie nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi i zawaliła się dziesiąta część miasta, i zginęło w trzęsieniu ziemi siedem tysięcy ludzi, a pozostali przerazili się i oddali chwałę Bogu nieba. Minęło drugie „biada”, a oto nadchodzi szybko trzecie „biada”.

Siódma trąba

I zatrąbił siódmy anioł, i odezwały się donośne głosy w niebie mówiące:

– Królestwa świata stały się królestwami naszego Pana i jego Chrystusa i będą królować na wieki wieków.

A dwudziestu czterech starszych, którzy siedzą przed Bogiem na swoich tronach, upadło na twarze i oddało Bogu pokłon, mówiąc:

– Dziękujemy tobie, Panie Boże Wszechmogący, który jesteś i który byłeś, i który masz przyjść, że wzięłeś swą potężną moc i objąłeś królestwo. I rozgniewały się narody, i nadszedł twój gniew i czas osądzenia umarłych, i oddania zapłaty twoim sługom prorokom i świętym oraz tym, którzy się boją twego imienia, małym i wielkim, i zniszczenia tych, którzy niszczą ziemię.

Potem otworzyła się świątynia Boga w niebie i arka jego przymierza ukazała się w jego świątyni, i nastąpiły błyskawice, głosy, grzmoty, trzęsienia ziemi i wielki grad.

Wizja niewiasty i smoka

I ukazał się wielki cud na niebie: Kobieta ubrana w słońce i księżyc pod jej nogami, a na jej głowie korona z dwunastu gwiazd. A była brzemienna i krzyczała w bólach porodowych i w mękach rodzenia. I ukazał się inny cud na niebie: Oto wielki rudy smok mający siedem głów i dziesięć rogów, a na jego głowach siedem koron. A jego ogon włókł trzecią część gwiazd nieba i zrzucił je na ziemię. I stanął smok przed kobietą, która właśnie miała urodzić, aby gdy tylko urodzi, pożreć jej dziecko. I urodziła syna – mężczyznę, który będzie rządził wszystkimi

narodami laską żelazną. I porwane zostało jej dziecko do Boga i do jego tronu, a kobieta uciekła na pustynię, gdzie ma miejsce przygotowane przez Boga, aby ją tam żywiono przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni. I nastąpiła walka w niebie. Michał i jego aniołowie walczyli ze smokiem. I walczył smok i jego aniołowie, ale nie zwyciężyli i nie było już dla nich miejsca w niebie. I zrzucony został wielki smok, wąż starodawny, zwany diabłem i szatanem, zwodzący cały świat. Został zrzucony na ziemię, z nim też zrzuceni zostali jego aniołowie. I usłyszałem donośny głos mówiący w niebie:

— Teraz nastąpi zbawienie, moc i królestwo naszego Boga, i władza jego Chrystusa, bo został zrzucony oskarżyciel naszych braci, który dniem i nocą oskarżał ich przed naszym Bogiem. Ale oni zwyciężyli go przez krew Baranka i przez słowo swego świadectwa i nie umiłowali swojego życia – aż do śmierci. Dlatego radujcie się niebiosa i wy, ich mieszkańcy. Biada mieszkańcom ziemi i morza, bo zszedł do was diabeł pałający wielkim gniewem, gdyż wie, że ma niewiele czasu.

A gdy smok zobaczył, że został zrzucony na ziemię, zaczął prześladować kobietę, która urodziła mężczyznę. I dano kobiecie dwa skrzydła wielkiego orła, aby poleciała na pustynię, na swoje miejsce, gdzie jest żywiona przez czas i czasy, i połowę czasu, z dala od węża. I wyrzucił wąż ze swojej paszczy za kobietą wodę jak rzekę, aby ją rzeka porwała. Lecz ziemia przysłała kobiecie z pomocą i otworzyła ziemia swą gardziel, i pochłonęła rzekę, którą smok wyrzucił ze swojej paszczy. I rozgniewał się smok na kobietę, i odszedł, aby walczyć z resztą jej potomstwa, z tymi, którzy zachowują przykazania Boga i mają świadectwo Jezusa Chrystusa.

Wizja dwóch zwierząt

I stanąłem na piasku morza. I zobaczyłem bestię wychodzącą z morza, mającą siedem głów i dziesięć rogów, a na jej rogach było dziesięć koron, a na jej głowach imię bluźnierstwa. A bestia, którą widziałem, podobna była do pantery, a jej łapy jak u niedźwiedzia, a jej paszcza jak paszcza lwa. I dał jej smok swoją moc, swój tron i wielką władzę. I zobaczyłem jedną z jej głów jakby śmiertelnie zranioną, lecz jej śmiertelna rana została uleczona. I cała ziemia zdziwiła się, i poszła za bestią. I oddali pokłon smokowi, który dał władzę bestii. Oddali też pokłon bestii, mówiąc:

— Któż jest podobny do bestii? Któż z nią może walczyć?

I dano jej paszczę mówiącą rzeczy wielkie i bluźnierstwa. Dano jej też moc, aby działała przez czterdzieści dwa miesiące. I otworzyła swoją paszczę, by bluźnić przeciwko Bogu, by bluźnić jego imieniu, jego przybytkowi i tym, którzy mieszkają w niebie. Pozwolono jej też walczyć ze świętymi i zwyciężać ich. I dano jej władzę nad każdym plemieniem, językiem i narodem. Wszyscy mieszkańcy ziemi oddadzą jej pokłon, ci, których imiona nie są zapisane w księdze życia Baranka zabitego od założenia świata. Jeśli ktoś ma uszy, niech słucha! Jeśli ktoś do niewoli bierze, do niewoli pójdzie, jeśli ktoś zabija mieczem, mieczem musi zostać zabity. Tu jest cierpliwość i wiara świętych. Potem zobaczyłem inną bestię wychodzącą z ziemi, a miała dwa rogi podobne do Baranka, ale mówiła jak smok. I całą władzę pierwszej bestii sprawuje na jej oczach, i sprawia, że ziemia i jej mieszkańcy oddają pokłon pierwszej bestii, której śmiertelna rana została wyleczona. I czyni wielkie cuda, sprawiając, że nawet ogień zstępuje z nieba na ziemię na oczach ludzi. I zwodzi mieszkańców ziemi przez cuda, które jej

pozwolono czynić przed bestią, mówiąc mieszkańcom ziemi, aby sporządzili wizerunek bestii, która miała ranę od miecza, ale ożyła. I pozwolono jej tchnąć ducha w wizerunek bestii, tak żeby przemówił wizerunek bestii i sprawił, że ci, którzy nie oddali pokłonu wizerunkowi bestii, zostali zabici. I sprawia, aby wszyscy, mali i wielcy, bogaci i biedni, wolni i niewolnicy, przyjęli znamię na prawą rękę lub na czoło, i aby nikt nie mógł kupić ani sprzedać, tylko ten, kto ma znamię, imię bestii lub liczbę jej imienia. Tu jest mądrość. Kto ma rozum, niech obliczy liczbę bestii, gdyż jest to liczba człowieka. A liczba jej: sześćset sześćdziesiąt sześć.

Wizja Baranka i zbawienia

I zobaczyłem, a oto Baranek stał na górze Syjon, a z nim sto czterdzieści cztery tysiące tych, którzy mieli imię jego Ojca wypisane na czołach. I usłyszałem z nieba głos jakby głos wielu wód i jakby głos wielkiego gromu. I słyszałem głos harfiarzy grających na swoich harfach. I śpiewali jakby nową pieśń przed tronem i przed czterema stworzeniami, i przed starszymi. A nikt się tej pieśni nie mógł nauczyć oprócz stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostali wykupieni z ziemi. Są to ci, którzy nie skalali się z kobietami, są bowiem dziewiczy. To ci, którzy podążają za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Oni zostali wykupieni spośród ludzi, aby byli pierwocinami dla Boga i dla Baranka, a w ich ustach nie znaleziono podstępów. Są bowiem bez skazy przed tronem Boga.

Wizja trzech aniołów

I zobaczyłem innego anioła lecącego środkiem nieba, który miał ewangelię wieczną, aby ją zwiastować mieszkańcom ziemi, wszystkim narodom, plemionom, językom i ludom, mówiącego donośnym głosem:

— Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę, bo przyszła godzina jego sądu. Oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, morze i źródła wód.

A za nim szedł inny anioł i mówił:

— Upadł, upadł Babilon, wielkie miasto, bo winem gniewu swego nierządu napoiło wszystkie narody.

A po nich przyszedł trzeci anioł i donośnym głosem mówił:

— Jeśli ktoś odda pokłon bestii i jej wizerunkowi i przyjmie znamię na czoło lub na rękę, ten również będzie pił z wina zapalczywości Boga, nierozcieńczonego, nalanego do kielicha jego gniewu, i będzie męczony w ogniu i siarce przed świętymi aniołami i przed Barankiem. A dym ich męki wznosi się na wieki wieków i nie zaznają odpoczynku we dnie i w nocy ci, którzy oddają pokłon bestii i jej wizerunkowi, i ten, kto przyjmuje znamię jej imienia. Tu jest cierpliwość świętych, tu są ci, którzy zachowują przykazania Boga i wiarę Jezusa.

I usłyszałem głos z nieba, który mówił do mnie:

— Napisz: Błogosławieni są umarli, którzy odtąd umierają w Panu, tak, mówi Duch, aby odpoczęli od swoich prac, a ich uczynki idą za nimi.

Opis żniwa i winobrania

I zobaczyłem, a oto biały obłok, a na obłoku siedział ktoś podobny do Syna Człowieczego, który miał na głowie złotą

koronę, a w ręku ostry sierp. A inny anioł wyszedł ze świątyni, wołając donośnym głosem do tego, który siedział na obłoku:
— Zapuść swój sierp i żnij, gdyż nadeszła dla ciebie pora, abyś żął, bo dojrzało żniwo ziemi.

Wtedy rzucił ten, który siedział na obłoku, swój sierp na ziemię i ziemia została zżęta. I inny anioł wyszedł ze świątyni, która jest w niebie, mając także ostry sierp. Potem od ołtarza wyszedł inny anioł, który miał władzę nad ogniem i zawołał donośnym głosem do tego, który miał ostry sierp:

— Zapuść swój ostry sierp i zbierz grona winorośli ziemi, bo dojrzały jej winne grona.

I rzucił anioł swój ostry sierp na ziemię, i zebrał grona winorośli ziemi, i wrzucił je do wielkiej tłoczni gniewu Boga. I udeptano tłocznię poza miastem, a z tłoczni wypłynęła krew aż po wędzidła koni, na tysiąc sześćset stadiów.

Wizja siedmiu czasz i plag

Potem zobaczyłem inny znak na niebie, wielki i zadziwiający: siedmiu aniołów, którzy mieli siedem plag ostatecznych, bo przez nie dopełnił się gniew Boga. I zobaczyłem jakby morze szklane zmieszane z ogniem i tych, którzy odnieśli zwycięstwo nad bestią, nad jej wizerunkiem, nad jej znamieniem i nad liczbą jej imienia, stojących nad szklanym morzem, mających harfy Boga. I śpiewali pieśń Mojżesza, sługi Boga, i pieśń Baranka:

— Wielkie i zadziwiające są twoje dzieła, Panie Boże Wszechmogący. Sprawiedliwe i prawdziwe są twoje drogi, o Królu świętych, któż by się nie bał ciebie, Panie, i nie uwielbił

twego imienia? Bo ty jedynie jesteś święty, bo wszystkie narody przyjdą i oddadzą tobie pokłon, bo objawiły się twoje wyroki. Potem zobaczyłem, a oto została otwarta świątynia przybytku świadectwa w niebie. I wyszło ze świątyni siedmiu aniołów mających siedem plag, ubranych w czysty, lśniący len i przepasanych na piersi złotymi pasami. A jedno z czterech stworzeń dało siedmiu aniołom siedem złotych czasz pełnych gniewu Boga, który żyje na wieki wieków. I napełniła się świątynia dymem od chwały Boga i jego mocy. I nikt nie mógł wejść do świątyni, dopóki nie dopełniło się siedem plag siedmiu aniołów. I usłyszałem donośny głos ze świątyni mówiący do siedmiu aniołów:

— Idźcie i wylejcie siedem czasz gniewu Boga na ziemię. I poszedł pierwszy, i wylał swoją czaszę na ziemię. I pojawiły się bolesne i złośliwe wrzody na ludziach, którzy mieli znamię bestii, i na tych, którzy oddali pokłon jej wizerunkowi. A drugi anioł wylał swoją czaszę na morze i stało się ono jak krew zmarłego. I każda dusza żywa umarła w morzu. A trzeci anioł wylał swoją czaszę na rzeki i źródła wód, i przemieniły się w krew. I usłyszałem anioła wód mówiącego:

— Sprawiedliwy jesteś, Panie, który jesteś i który byłeś, i święty, że tak osądziłeś. Ponieważ wylali krew świętych i proroków, dałeś im również krew do picia, bo na to zasłużyli. I usłyszałem, jak inny mówił od ołtarza:

— Tak, Panie Boże Wszechmogący, prawdziwe i sprawiedliwe są twoje wyroki.

A czwarty anioł wylał swoją czaszę na słońce i pozwolono mu przypalać ludzi ogniem. I ludzie zostali popaleni wielkim żarem, i bluźnili imieniu Boga, który ma władzę nad tymi plagami, a nie pokutowali, aby oddać mu chwałę. A piąty anioł

wylał swoją czasę na tron bestii i jej królestwo pogrążyło się w ciemności, a ludzie gryźli z bólu języki. I bluźnili Bogu nieba z powodu swoich bólów i wrzodów, lecz nie pokutowali ze swoich czynów. A szósty anioł wylał swoją czasę na wielką rzekę Eufkrat. I wyschła jej woda, aby została przygotowana droga dla królów ze Wschodu. I zobaczyłem trzy duchy nieczyste jakby żaby, które wychodziły z paszczy smoka i z paszczy bestii, i z ust fałszywego proroka. A są to duchy demonów, które czynią cuda i wychodzą do królów ziemi i na cały świat, aby ich zgromadzić na wojnę w wielki dzień Boga Wszzechmogącego. Oto przychodzę jak złodziej. Błogosławiony, kto czuwa i strzeże swoich szat, aby nie chodził nago i aby nie widziano jego hańby. I zgromadził ich na miejsce zwane po hebrajsku Armageddon. A siódmy anioł wylał swoją czasę w powietrze. I ze świątyni nieba, od tronu rozległ się donośny głos, który powiedział:

— Stało się!

I nastąpiły głosy i gromy, i błyskawice, i nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi, jakiego nie było, odkąd człowiek jest na ziemi, tak potężne było to trzęsienie ziemi. A wielkie miasto rozpadło się na trzy części i runęły miasta narodów. I został wspomniany przed Bogiem wielki Babilon, aby dać mu kielich wina zapalczywości swego gniewu. Pierzchły wszystkie wyspy i gór już nie znaleziono. I spadł z nieba na ludzi wielki grad o wadze około jednego talentu. A ludzie bluźnili Bogu z powodu plagi gradu, bo plaga ta była bardzo wielka.

Wizja wielkiej nierządniczy i zwierzęcia

I przyszedł jeden z siedmiu aniołów, którzy mieli siedem czasz, i odezwał się do mnie, mówiąc mi:

— Chodź, pokażę ci sąd nad wielką nierządnicą, która siedzi nad wieloma wodami, z którą nierząd uprawiali królowie ziemi, a mieszkańcy ziemi upili się winem jej nierządu.

I zaniósł mnie w duchu na pustynię. I zobaczyłem kobietę siedzącą na szkarłatnej bestii pełnej imion bluźnierstwa, mającej siedem głów i dziesięć rogów. A kobieta była ubrana w purpurę i szkarłat i przyozdobiona złotem, drogimi kamieniami i perłami. Miała w swej ręce złoty kielich pełen obrzydliwości i nieczystości swego nierządu. A na jej czole wypisane było imię: „Tajemnica, wielki Babilon, matka nierządnic i obrzydliwości ziemi”. I zobaczyłem kobietę pijaną krwią świętych i krwią męczenników Jezusa. A gdy ją zobaczyłem, zdumiałem się bardzo. I powiedział do mnie anioł:

— Czemu się zdumiałeś? Ja ci wyjaśnię tajemnicę kobiety i bestii, która ją nosi, a która ma siedem głów i dziesięć rogów. Bestia, którą widziałeś, była, a nie ma jej i ma wyjść z otchłani, i iść na zatracenie. I zdziwią się mieszkańcy ziemi, których imiona nie są zapisane w księdze życia od założenia świata, widząc bestię, która była i nie ma jej, a jednak jest. Tu jest rozum, który ma mądrość. Siedem głów to siedem gór, na których siedzi kobieta. I królów jest siedmiu – pięciu upadło, jeden jest, inny jeszcze nie przyszedł, a gdy przyjdzie, ma pozostać na krótko. A bestia, która była, a nie ma jej, ona sama jest ósmym, a jest spośród siedmiu i idzie na zatracenie. A dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów, którzy jeszcze nie objęli królestwa, ale wezmą władzę jak królowie na jedną godzinę wraz z bestią. Mają oni jeden zamysł, a swoją

moc i władzę oddadzą bestii. Oni będą walczyć z Barankiem, a Baranek ich zwycięży, bo jest Panem panów i Królem królów, a ci, którzy są z nim, są powołani, wybrani i wierni.

I powiedział do mnie:

— Wody, które widziałeś, nad którymi siedzi nierządnicą, to ludy, tłumy, narody i języki. A dziesięć rogów, które widziałeś na bestii – oni znienawidzą nierządnicę i sprawią, że będzie spustoszona i naga i będą jeść jej ciało, i spalą ją w ogniu. Bóg bowiem położył im do serc, aby wykonali jego wolę, i to jednomyślnie, i oddali swoje królestwo bestii, aż wypełnią się słowa Boga. A kobieta, którą zobaczyłeś, to wielkie miasto, które króluje nad królami ziemi.

Upadek Wielkiego Babilonu

Potem zobaczyłem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką władzę, i zajaśniała ziemia od jego chwały. I zawołał potężnie donośnym głosem:

— Upadł, upadł wielki Babilon, metropolia. Stała się mieszkaniem demonów, schronieniem wszelkiego ducha nieczystego i schronieniem wszelkiego ptactwa nieczystego i znienawidzonego. Gdyż wszystkie narody piły wino zapalczywości jej nierządu, a królowie ziemi uprawiali z nią nierząd i kupcy ziemi wzbogacili się na jej wielkim przepychu. I usłyszałem inny głos z nieba, który mówił:

— Wyjdźcie z niej, mój ludu, abyście nie byli uczestnikami jej grzechów i aby was nie dotknęły jej plagi. Jej grzechy bowiem dosięgły aż do nieba i wspomniał Bóg na jej nieprawości. Odpląćcie jej, jak i ona odplącała wam, i oddajcie jej w dwójnasób według jej uczynków. Do kielicha, w który wam

nalewała, nalejcie jej w dwójnasób. Ile sama się rozślawiła i pławiła się w przepychu, tyle zadajcie jej udręki i smutku, bo mówi w swoim sercu: „Zasiadam jak królowa, nie jestem wdową i nie zaznam smutku”. Dlatego w jednym dniu przyjdą na nią jej plagi, śmierć, smutek i głód i zostanie spalona ogniem, bo mocny jest Pan Bóg, który ją osądzi. I będą płakać, i lamentować nad nią królowie ziemi, którzy uprawiali z nią nierząd i pławili się w przepychu, gdy zobaczą dym jej pożaru. Stojąc z daleka z powodu strachu przed jej męką, powiedzą: „Biada, biada tobie, wielkie miasto, Babilonie, metropolio potężna, bo w jednej godzinie nadszedł twój sąd!” A kupcy ziemi będą płakać i lamentować nad nią, bo już nikt nie będzie kupował ich towaru, towaru złota, srebra, drogich kamieni, pereł, bisioru, purpury, jedwabiu, szkarłatu, wszelkiego drewna tujowego, wszelkich przedmiotów z kości słoniowej, wszelkich przedmiotów z najkosztowniejszego drewna, brązu, żelaza i marmuru, cynamonu i wonności, olejku i kadzidła, wina i oliwy, najczystszej mąki i pszenicy, bydła i owiec, koni i wozów, niewolników i dusz ludzkich. Owoce, których pożądała twoja dusza, opuściły ciebie i wszystko, co tłuste i świetne, opuściło ciebie i już nigdy tego nie znajdziesz. Ci, którzy tym handlowali i wzbogacili się na niej, będą stać z daleka z powodu strachu przed jej męką, płacząc i lamentując w słowach: „Biada, biada tobie, wielkie miasto, ubrane w bisior, purpurę i szkarłat, przyozdobione złotem, drogimi kamieniami i perłami, bo w jednej godzinie przepadło tak wielkie bogactwo”, a każdy sternik i całe rzesze pływających na okrętach, i marynarze, i wszyscy, którzy pracują na morzu, stanęli z daleka, i wołali, widząc dym jego pożaru: „Które miasto jest podobne do tego wielkiego miasta?” I sypali proch na swoje głowy, i wołali,

placząc i lamentując: „Biada, biada tobie, wielkie miasto, w którym, dzięki jego dostatkowi, wzbogacili się wszyscy, którzy mieli statki na morzu, bo w jednej godzinie zostało spustoszone”. Raduj się nad nim niebo oraz święci apostołowie i prorocy, bo Bóg pomścił na nim waszą krzywdę.

A jeden potężny anioł podniósł kamień, wielki jak kamień młyński, i wrzucił go do morza, mówiąc:

— Tak gwałtownie będzie zrzucony Babilon, wielkie miasto, i już go nie znajda. I głosu harfiarzy, śpiewaków, flecistów i trębaczy nie będzie już słyhać w tobie, i żaden rzemieślnik jakiegokolwiek rzemiosła już się nie znajdzie w tobie, i odgłosu kamienia młyńskiego już się w tobie nie usłyszy. I światło lampy nie zabłyśnie już w tobie, i głosu oblubieńca i oblubienicy nie będzie już słyhać w tobie, bo twoi kupcy byli możnowładcami ziemi, bo twoimi czarami zostały zwiedzione wszystkie narody. W nim też znaleziono krew proroków i świętych, i wszystkich zabitych na ziemi.

Zwycięstwo w niebie i wesele Baranka

Potem usłyszałem donośny głos wielkiego tłumu ludzi w niebie, który mówił:

— Alleluja! Zbawienie i chwała, i cześć, i moc Panu, naszemu Bogu. Bo jego wyroki są prawdziwe i sprawiedliwe, gdyż osądził wielką nierządnicę, która skaziła ziemię swoim nierządem, i pomścił krew swoich sług z jej ręki.

I powtórnie powiedzieli:

— Alleluja! A jej dym wznosi się na wieki wieków.

I upadło dwudziestu czterech starszych i cztery stworzenia, i oddali pokłon Bogu zasiadającemu na tronie, mówiąc:

— Amen! Alleluja!

A od tronu rozległ się głos, który mówił:

— Chwalcie naszego Boga wszyscy jego słudzy i ci, którzy się go boicie, i mali, i wielcy.

I usłyszałem jakby głos wielkiego tłumu i jakby głos wielu wód, i jakby głos potężnych gromów mówiących:

— Alleluja, bo objął królestwo Pan Bóg Wszechmogący.

Cieszymy się i radujmy, i oddajmy mu chwałę, bo nadeszło wesele Baranka, a jego małżonka się przygotowała. I dano jej ubrać się w bisior czysty i lśniący, bo bisior to sprawiedliwość świętych.

I powiedział mi:

— Napisz: Błogosławieni, którzy są wezwani na ucztę weselną Baranka.

I powiedział mi:

— To są prawdziwe słowa Boga.

I upadłem mu do nóg, aby oddać mu pokłon, lecz powiedział mi:

— Nie rób tego, bo jestem sługą razem z tobą i twoimi braćmi, którzy mają świadectwo Jezusa. Bogu oddaj pokłon, bowiem świadectwem Jezusa jest duch proroctwa.

Tryumf Chrystusa

Potem zobaczyłem niebo otwarte, a oto koń biały, a ten, który na nim siedział, nazywa się Wiernym i Prawdziwym i w sprawiedliwości sądzi i walczy. Jego oczy były jak płomień ognia, a na jego głowie było wiele koron. I miał wypisane imię, którego nikt nie zna, tylko on sam. Ubrany był w szatę zmoczoną we krwi, a jego imię brzmi: „Słowo Boże”. A wojska

w niebie podążały za nim na białych koniach, ubrane w bisior biały i czysty. A z jego ust wychodził ostry miecz, aby nim pobił narody. On bowiem będzie rządził nimi laską żelazną i on wyciska w tłoczni wino zapalczywości i gniewu Boga Wszechmogącego. A na szacie i na biodrze ma wypisane imię: „Król królów i Pan panów”.

Zagłada wrogów

I zobaczyłem jednego anioła stojącego w słońcu. I zawołał donośnym głosem do wszystkich ptaków latających środkiem nieba:

— Chodźcie, zgromadźcie się na ucztę wielkiego Boga, aby jeść ciała królów, ciała wodzów i ciała mocarzy, ciała koni i ich jeźdźców, i ciała wszystkich: wolnych i niewolników, małych i wielkich.

I zobaczyłem bestię i królów ziemi, i ich wojska zgromadzone, by stoczyć bitwę z tym, który siedzi na koniu, i z jego wojskiem. I schwytała została bestia, a z nią fałszywy prorok, który czynił przed nią cuda, jakimi zwiódł tych, którzy przyjęli znamię bestii i oddawali pokłon jej wizerunkowi. Oboje zostali żywcem wrzuceni do jeziora ognia, płonącego siarką. Pozostali zaś zostali zabici mieczem wychodzącym z ust tego, który siedział na koniu. I wszystkie ptaki najadły się ich ciałami.

Tysiącletnie królestwo

I zobaczyłem anioła zstępującego z nieba, mającego klucz do otchłani i wielki łańcuch w ręce. I chwycił smoka, węża starodawnego, którym jest diabeł i szatan, i związał go na tysiąc lat. I wrzucił go do otchłani, zamknął go i opieczętował, aby już

nie zwodził narodów, aż się dopełni tysiąc lat. A potem musi być wypuszczony na krótki czas. Zobaczyłem też trony i zasiedli na nich, i dano im władzę sądzenia. I zobaczyłem dusze świętych z powodu świadectwa Jezusa i z powodu słowa Bożego oraz tych, którzy nie oddali pokłonu bestii ani jej wizerunkowi i nie przyjęli jej znamienia na czoło ani na rękę. I ożyli, i królowali z Chrystusem tysiąc lat. A inni z umarłych nie ożyli, aż się dopełniło tysiąc lat. To jest pierwsze zmartwychwstanie. Błogosławiony i święty ten, kto ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu. Nad nimi druga śmierć nie ma władzy, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i będą z nim królować tysiąc lat.

Kłeska szatana i ostateczna walka

A gdy się skończy tysiąc lat, szatan zostanie wypuszczony ze swego więzienia. I wyjdzie, aby zwieść narody z czterech krańców ziemi, Goga i Magoga, by zgromadzić je do bitwy. A ich liczba jest jak piasek morski. I wyszli na szerokość ziemi, otoczyli obóz świętych i miasto umiłowane. Zstąpił jednak ogień od Boga z nieba i pochłonął ich. A diabeł, który ich zwodził, został wrzucony do jeziora ognia i siarki, gdzie jest bestia i fałszywy prorok. I będą męczeni we dnie i w nocy na wieki wieków.

Sąd ostateczny

I zobaczyłem wielki biały tron i zasiadającego na nim, sprzed którego oblicza uciekła ziemia i niebo, i nie znaleziono dla nich miejsca. I zobaczyłem umarłych, wielkich i małych, stojących przed Bogiem, i otwarto księgi. Otwarto też inną księgę, księgę

życia. I osądzeni zostali umarli według tego, co było napisane w księgach, to znaczy według ich uczynków. I wydało morze umarłych, którzy w nim byli, również śmierć i piekło wydały umarłych, którzy w nich byli. I zostali osądzeni każdy według swoich uczynków. A śmierć i piekło zostały wrzucone do jeziora ognia. To jest druga śmierć. I jeśli się ktoś nie znalazł zapisany w księdze życia, został wrzucony do jeziora ognia.

Nowe niebo i nowa ziemia

Potem zobaczyłem nowe niebo i nową ziemię. Pierwsze niebo bowiem i pierwsza ziemia przeminęły i nie było już morza. A ja, Jan, zobaczyłem święte miasto, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak oblubienica przyozdobiona dla swego męża. I usłyszałem donośny głos z nieba:

— Oto przybytek Boga jest z ludźmi i będzie mieszkał z nimi. Oni będą jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. I otrze Bóg wszelką łzę z ich oczu, i śmierci już nie będzie ani smutku, ani krzyku, ani bólu nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły.

A zasiadający na tronie powiedział:

— Oto wszystko czynię nowe.

I powiedział do mnie:

— Napisz, bo te słowa są wiarygodne i prawdziwe.

I powiedział do mnie:

— Stało się. Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec. Ja spragnionemu dam darmo ze źródła wody życia. Kto zwycięży, odziedziczy wszystko i będę dla niego Bogiem, a on będzie dla mnie synem. Ale bojaźliwi, niewierzący, obrzydliwi, mordercy, rozpustnicy, czarownicy, bałwochwálcy i wszyscy kłamcy będą

mieli udział w jeziorze płonącym ogniem i siarką. To jest druga śmierć.

Nowe Jeruzalem

I przyszedł do mnie jeden z siedmiu aniołów, którzy mieli siedem czasz napełnionych siedmioma ostatecznymi plagami, i odezwał się do mnie, mówiąc:

— Chodź tutaj, pokażę ci oblubienicę, małżonkę Baranka.

I przeniósł mnie w duchu na górę wielką i wysoką, i pokazał mi wielkie miasto, święte Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, mające chwałę Boga. Jego blask podobny był do drogocennego kamienia, jakby jaspisu, przezroczystego jak kryształ. Miało ono wielki i wysoki mur, miało dwanaście bram, a na bramach dwunastu aniołów i wypisane imiona, które są imionami dwunastu pokoleń synów Izraela. Od wschodu trzy bramy, od północy trzy bramy, od południa trzy bramy i od zachodu trzy bramy. A mur miasta miał dwanaście fundamentów, a na nich dwanaście imion dwunastu apostołów Baranka. A ten, który rozmawiał ze mną, miał złotą trzcinę, aby zmierzyć miasto, jego bramy i jego mur. Miasto ma kształt czworoboku, a jego długość jest taka sama jak i szerokość. I wymierzył miasto trzciną na dwanaście tysięcy stadiów. Jego długość, szerokość i wysokość są równe. I wymierzył jego mur na sto czterdzieści cztery łokcie według miary człowieka, która jest miarą anioła. Jego mur jest zbudowany z jaspisu, miasto zaś ze szczerzego złota podobnego do czystego szkła. Fundamenty muru miasta ozdobione były wszelkimi drogimi kamieniami. Pierwszy fundament to jaspis, drugi – szafir, trzeci – chalcedon, czwarty – szmaragd, piąty – sardoniks, szósty – karneol, siódmy –

chryzolit, ósmy – beryl, dziewiąty – topaz, dziesiąty – chryzopraz, jedenasty – hiacynt, dwunasty – ametyst. A dwanaście bram to dwanaście pereł. Każda brama była z jednej perły. A rynek miasta to szczerze złoto, jak przezroczyste szkło. Lecz świątyni w nim nie widziałem, bo jego świątynią jest Pan Bóg Wszechmogący oraz Baranek. A miasto nie potrzebuje słońca ani księżyca, aby świeciły w nim, bo oświetla je chwała Boga, a jego lampą jest Baranek. Narody, które będą zbawione, będą chodziły w jego świetle, a królowie ziemi wniosą do niego swoją chwałę i cześć. W dzień jego bramy nie będą zamknięte, bo nocy tam nie będzie. I wniosą do niego chwałę i cześć narodów. I nie wejdzie do niego nic nieczystego ani ten, kto popełnia obrzydliwość i kłamstwo, tylko ci, którzy są zapisani w księdze życia Baranka. I pokazał mi czystą rzekę wody życia, przejrzystą jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka. A pośrodku rynku miasta, po obu stronach rzeki, było drzewo życia przynoszące owoc dwunastu rodzajów, wydające swój owoc co miesiąc. A liście drzewa służą do uzdrawiania narodów. I nie będzie już żadnego przekleństwa. Lecz będzie w nim tron Boga i Baranka, a jego słudzy będą mu służyć. I będą oglądać jego oblicze, a jego imię będzie na ich czołach. I nocy tam nie będzie, i nie będzie im potrzeba lampy ani światła słońca, bo Pan Bóg będzie im świecił i będą królować na wieki wieków.

Wieczne panowanie Chrystusa

I powiedział do mnie:

— Te słowa są wiarygodne i prawdziwe, a Pan, Bóg świętych proroków, posłał swego anioła, aby pokazać swym sługom, co

ma się stać wkrótce. Oto przyjdę wkrótce: Błogosławiony, który zachowuje słowa proroctwa tej księgi.

A ja, Jan, widziałem to wszystko i słyszałem. A gdy usłyszałem i zobaczyłem, upadłem do nóg anioła, który mi to pokazywał, aby oddać mu pokłon. Lecz powiedział do mnie:

— Nie rób tego, bo jestem sługą z tobą i twoimi braćmi prorokami, i z tymi, którzy zachowują słowa tej księgi. Bogu oddaj pokłon.

Potem powiedział do mnie:

— Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski.

Kto krzywdzi, niech nadal wyrządza krzywdę, kto plugawy, niech się nadal plugawi, kto sprawiedliwy, niech nadal będzie sprawiedliwy, a kto święty, niech się nadal uświęca. A oto przyjdę wkrótce, a moja zapłata jest ze mną, aby oddać każdemu według jego uczynków. Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, pierwszy i ostatni. Błogosławieni, którzy wypełniają jego przykazania, aby mieli prawo do drzewa życia i aby weszli przez bramy do miasta. Na zewnątrz zaś są psy, czarownicy, rozpustnicy, mordercy, bałwochwalcy i każdy, kto miłuje i czyni kłamstwo. Ja, Jezus, posłałem mojego anioła, aby wam świadczył o tym w kościołach. Ja jestem korzeniem i potomkiem Dawida, jasną gwiazdą poranną. A Duch i oblubienica mówią: „Przyjdź!” A kto słyszy, niech powie: „Przyjdź!” A kto pragnie, niech przyjdzie, a kto chce, niech darmo weźmie wodę życia. Oświadczam zaś każdemu, kto słucha słów proroctwa tej księgi: Jeśli ktoś dołoży coś do tego, dołoży mu też Bóg plag opisanych w tej księdze, a jeśli ktoś odejmie coś ze słów księgi tego proroctwa, odejmie też Bóg jego udział z księgi życia i ze świętego miasta, i z rzeczy, które są

opisane w tej księdze. Tak mówi ten, który zaświadcza o tym:
Zaiste, przyjdę wkrótce. Amen!
O tak, przyjdź, Panie Jezu! Łaska naszego Pana Jezusa
Chrystusa niech będzie z wami wszystkimi. Amen.